

Πάνος Χριστοδούλου

ΠΟΣ ΕΜΠΛΕΞΑ ΜΕ ΤΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ και άλλες ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΛΕΞΕΙΣ

Ο παππούς μου
ο Δικαστής
ΘΥΜΑΤΑΙ και ΑΦΗΓΕΙΤΑΙ

Εικονογράφηση
Λίλα Καίλογερη

Παιδική
Νομική
Βιβλιοθήκη

Υπό την αιγίδα

Υπουργείο Δικαιοσύνης,
Διοίκησης και Ανθρώπινων Δικαιωμάτων

Σειρά: ΠΑΙΔΙΚΗ ΝΟΜΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Τίτλος: Πώς έμπλεξα με τη Δικαιοσύνη και άλλες άγνωστες λέξεις
Κείμενα: Πάνος Χριστοδούλου
Εικονογράφηση: Λίλα Καλογερή

Επιμέλεια σειράς: Μαρίζα Ντεκάστρο
Νομικοί σύμβουλοι έκδοσης: Τζίνα Παπαντωνοπούλου - Καρατζά,
Μαρίνα Τσικουρή
Μορφοποίηση: Λάμπρος Μαντζαβίνος
Σκίτσο σελ. 9: Γιάννης Μαμαλούκος

Σύμφωνα με το Ν 2121/93 για την Πνευματική Ιδιοκτησία απαγορεύεται η αναδημοσίευση και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου, η αποθήκευσή του σε βάση δεδομένων, η αναμετάδοσή του σε ηλεκτρονική ή οποιαδήποτε άλλη μορφή και η φωτοανατύπωσή του με οποιονδήποτε τρόπο, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

Υπεύθυνος Παραγωγής: Ανδρέας Μενούνος
Παραγωγή: NB Production AM071015M23

ΝΟΜΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Μαυρομιχάλη 23, 106 80 Αθήνα
Τ. 210 3678 800 U. www.nb.org
F. 210 3678 819 E. paidikinb@nb.org

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ:

Αθήνα: Μαυρομιχάλη 2, 106 79 Τ. 210 3607 521
Πειραιάς: Φίλωνος 107-109, 185 36 Τ. 210 4184 212
Πάτρα: Κανάρη 15, 262 22 Τ. 2610 361 600
Θεσ/νίκη: Φράγκων 1, 546 26 Τ. 2310 532 134

ISBN 978-960-562-474-3

member of Europe's 500
dynamic enterprises

Committed to excellence

© 2015, ΝΟΜΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΕΒΕ, Πάνος Χριστοδούλου
© 2015 Για την εικονογράφηση ΝΟΜΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΕΒΕ

Πάνος Χριστοδούλου

ΠΟΣ ΕΜΠΛΕΞΑ
ΜΕ
ΤΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ
και άλλες ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΛΕΞΕΙΣ

Εικονογράφηση:
Λίλα Καλογερά

Υπό την αιγίδα

Υπουργείο Δικαιοσύνης,
Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Το βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας αναφέρεται στην επιστήμη του Δικαίου. Ο συγγραφέας μας φέρνει σε πρώτη επαφή με έννοιες της νομικής επιστήμης αλλά και με την καθημερινότητα της δικηγορίας. Το κάνει με παραστατικότητα και χιούμορ χρησιμοποιώντας ως συνδετικό κρίκο τις αναμνήσεις ενός γλυκύτατου παππού, παλαιμάχου δικαστή, και μια ευρηματική εικονογράφηση.

Δεν επεκτείνομαι στο ειδικότερο περιεχόμενο του βιβλίου, για να μην σας στερήσω τις εκπλήξεις της ανάγνωσης. Σημειώνω μόνο ότι «Δίκαιο και Δικαιοσύνη» είναι έννοιες πολυσήμαντες που έχουν βαθιά τις ρίζες τους στην αρχαία ελληνική σκέψη, τη φιλοσοφία, την ηθική, τη χριστιανική διδασκαλία, την ποίηση και τη μυθολογία.

«Δίκαιο» είναι το σύνολο γενικώς των κανόνων, αρχών και εθίμων που ρυθμίζουν την τάξη, την ευνομία και την ειρηνική συμβίωση των ανθρώπων μέσα στις ελεύθερες κοινωνίες. Αλλά «Δίκαιο» είναι και το έμφυτο εκείνο αίσθημα που φωλιάζει βαθιά μέσα στην ψυχή και τη συνείδηση του Ανθρώπου για το τι είναι νόμιμο και ηθικά σωστό σε σχέση με τους άλλους και την κοινωνία.

Η αρχαία ελληνική σκέψη, με τη σοφία της, θεοποίησε την ιδέα του Δικαίου. Η Θέμις, θεά της Δικαιοσύνης, μαζί με τις θυγατέρες της, Ευνομία, Δίκη και Ειρήνη, «θεσμοθετεί», δηλαδή θεοπίπτει τους νόμους και αντιπροσωπεύει τον νόμο και την ηθική τάξη. Η ζυγαριά και το ξίφος στο χέρι της συμβολίζουν το αξίωμά της αυτό. Η Αθηνά, θεά της Σοφίας είναι εκείνη που, όπως μας λέει ο μεγάλος τραγικός ποιητής Αισχύλος, ιδρύει πάνω στην Ακρόπολη το ανώτατο δικαστήριο, τον Άρειο Πάγο, θεσμό που υπάρχει έκτοτε στη νομική μας τάξη με το ίδιο όνομα και τα αυτά καθήκοντα. Και στις μέρες μας ο μεγάλος ποιητής Οδυσσεύς Ελύτης ψάλλει τη Δικαιοσύνη εξομοιώνοντάς την με τον Ήλιο.

Καλή ανάγνωση!

Αθανασία Τσαμπάση

τ. Αντιπρόεδρος του Συμβουλίου της Επικρατείας

Δίκαιος Πολυδίκης! Ωραίο όνομα, ε; Αυτός είναι ο πάππος μου. Ναι, αυτός που σας έχω ζωγραφίσει. Δεν τον έχω πετύχει και πολύ γιατί δεν ζωγραφίζω συχνά με στιλό σε χαρτί. Θα ρωτήσετε που στο καλό βρήκα αυτά τα προϊστορικά πράγματα: στιλό και χαρτί. Α, ο παππούς μου έχει πολλά τέτοια από τη δουλειά του. Δούλευε σε ένα μέρος που λεγόταν δικαστήριο. Τώρα, αν ρωτάτε τι είναι δικαστήριο, ας πούμε ότι ήταν ένα μέρος που πήγαιναν όσοι ήθελαν να βρουν το δίκιο τους...

Το ξέρω, σας μπερδεύω, κι εγώ στην αρχή μπερδεύομαι. Θα προσπαθήσω να σας το εξηγήσω πιο κάτω καλύτερα. Πάντως πια αυτό το μέρος, το δικαστήριο, δεν υπάρχει! Όπως δεν υπάρχει και το επάγγελμα που έκανε εκεί ο παππούς μου (ή λειτούργημα, όπως το λέει ο ίδιος). Τι επάγγελμα έκανε; Δικαστής!

Δεν το έχετε ξανακούσει, έτσι; Λογικό, κι εγώ πρώτη φορά από τον παππού μου το άκουσα. Μάλιστα ο παππούς μου ήταν ένας από τους τελευταίους, αν όχι ο τελευταίος δικαστής. Ξεκίνησε πριν από 60 χρόνια, το μακρινό 2015 και το επάγγελμά του καταργήθηκε 20 χρόνια μετά.

Τι έκανε ο δικαστής; Με δυο λόγια, όταν υπήρχε μια διαφορά, όταν κάποιοι τσακώνονταν, άκουγε και τις δύο πλευρές και ακολουθώντας τους τότε νόμους αποφάσιζε ποιος είχε δίκιο και ποιος όχι. Κουφό, έτσι; Να αποφασίζει ο άνθρωπος γι' αυτά τα πράγματα! Τέλος πάντων, η ιστορία του δικαστή-παππού μου έχει πολλά κουφά και συναρπαστικά, οπότε καλύτερα να σας την πω από την αρχή...

1. Πώς έμπλεξα με τη δικαιοσύνη και άλλες άγνωστες λέξεις...

Καταρχήν να σας ξεκαθαρίσω ότι ο παππούς μου δεν είναι πολύ καλά. Κι όσο περνάει ο καιρός γίνεται χειρότερα. Ο ίδιος δεν καταλαβαίνει πάντα ότι δεν είναι καλά, ότι είναι άρρωστος. Όταν όμως το καταλαβαίνει, γκρινιάζει ότι φταίει που είναι γέρος, «χούφταλο», όπως λέει χαρακτηριστικά. Όμως, αντικειμενικά, δεν είναι μεγάλος σε ηλικία. Είναι μόλις 92 χρονών. Όταν του λέω ότι είναι νέος σε σχέση με κάποιους άλλους που έχουν φτάσει τα 115 και ότι έχει τουλάχιστον άλλα δέκα χρόνια να ζήσει, μου απαντάει ότι στην εποχή του (εκεί κοντά στο 2015 δηλαδή) σπάνια οι άνθρωποι ξεπερνούσαν τα 90 χρόνια κι άρα έπρεπε ήδη τώρα να ήταν πεθαμένος!

Ο παππούς μου πολύ συχνά νομίζει ότι ζει ακόμη στην εποχή του (λόγω της ασθένειάς του). Γι' αυτό δεν μπορεί να καταλάβει πώς είναι ακόμη ζωντανός. Βλέπετε τότε η ιατρική δεν είχε προοδεύσει τόσο. Όχι βέβαια ότι και τώρα έχει κάνει τεράστια άλματα. Εντάξει, οι περισσότεροι άνθρωποι σήμερα ζουν τουλάχιστον μέχρι 105-110 χρόνια, αλλά ακόμη για κάποιες ασθένειες δεν έχει βρεθεί γιατρικό.

Να, για παράδειγμα, για την ασθένεια που έχει ο παππούς μου, αυτή που τον κάνει να νομίζει ότι ζει στο 2015, δεν υπάρχει ακόμη θεραπεία. Αν έχω καταλάβει καλά, η αρρώστια που έχει, κάνει το μυαλό του να μη λειτουργεί σωστά κι έτσι συμβαίνουν διάφορα περίεργα. Για παράδειγμα, ο παππούς, ενώ θυμάται με λεπτομέρεια το παρελθόν (π.χ. τη ζωή του πριν 60 χρόνια), σταδιακά ξεχνάει πράγματα από το παρόν και η κατάσταση με τη μνήμη του νομίζω όλο και χειροτερεύει. Κάποιες φορές βέβαια, μπορεί και θυμάται τα πάντα και από το παρελθόν και

από το παρόν, οπότε όλα είναι καλά. Είναι όμως άλλες φορές (που γίνονται όλο και περισσότερες), που δεν θυμάται τίποτα απολύτως, λες και κουτούλησε κάπου το κεφάλι του! Ήδη πολύ συχνά δεν θυμάται καν εμάς την οικογένειά του, ή μας μπερδεύει με άλλους. Επίσης -το χειρότερο- ξεχνάει να φάει το φαγητό του...

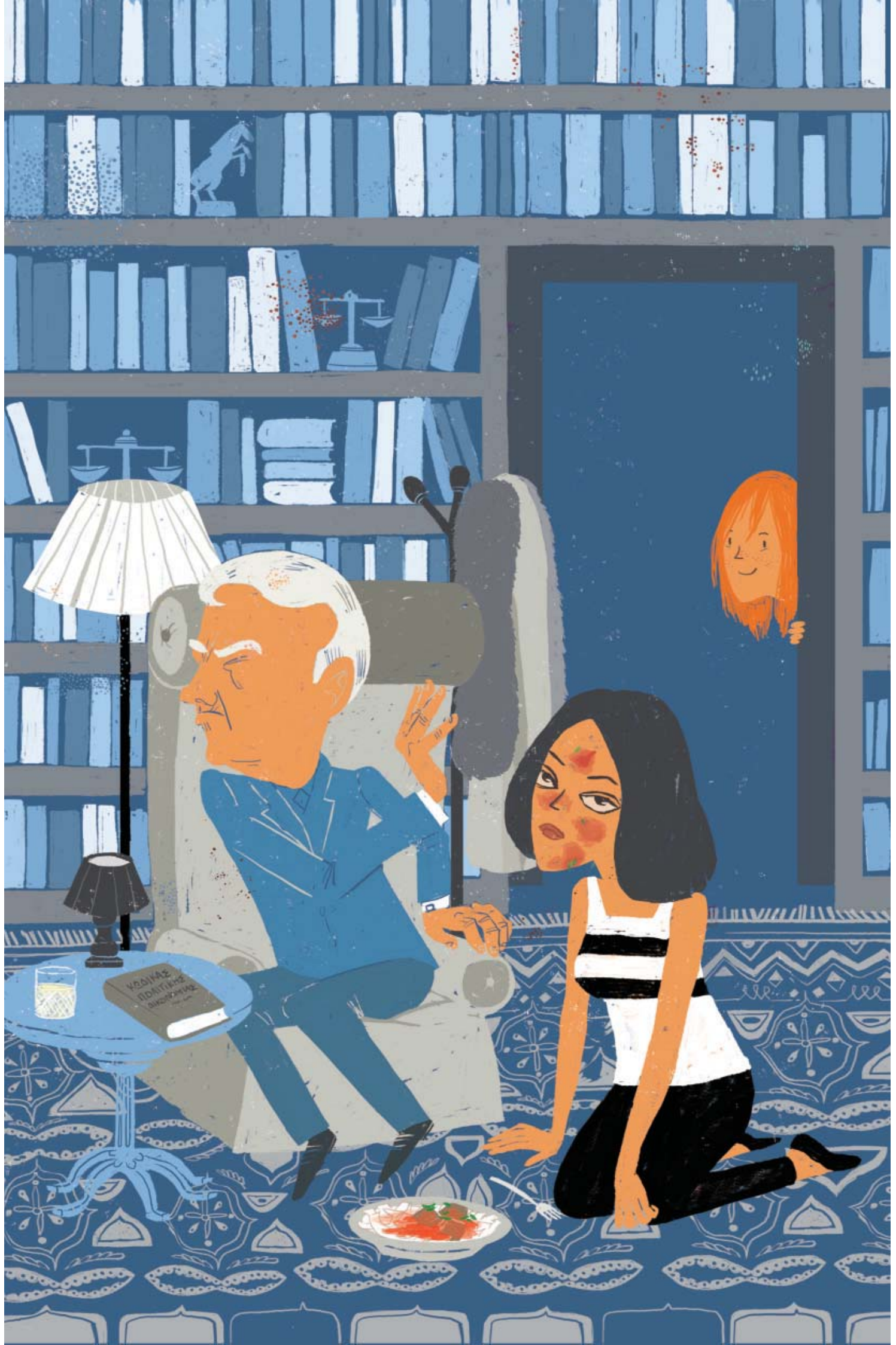
Αυτό το τελευταίο, ότι ο παππούς δεν θυμάται να φάει, δεν το ήξερα. Πώς το διαπίστωσα; Μια μέρα άκουσα φωνές από το δωμάτιό του. Η πόρτα ήταν ανοιχτή κι έτσι είδα τον παππού μου να καυγαδίζει με τη μητέρα μου. Ο ίδιος καθόταν στην πολυθρόνα και οργισμένος της έλεγε διάφορα που δεν έβγαζαν και πολύ νόημα. Η μητέρα μου πάντως, που στεκόταν μπροστά του με ένα πιάτο φαγητό στο ένα χέρι, φαινόταν πιο ψύχραιμη. Όσο πιο ήρεμα γινόταν του έλεγε:

- Μα, πρέπει επιτέλους να φας! Είναι η τρίτη συνεχόμενη μέρα που το ξεχνάς. Δεν βλέπεις ότι έχεις χάσει πολύ βάρος; Αν δεν τρως, αναγκαστικά θα σε ταΐσω εγώ...

- Δεν πεινάω! μούγκρισε εκείνος κρατώντας το στόμα του ερμητικά κλειστό σα να φοβόταν ότι θα του χώσει η μητέρα μου καμιά μπουκιά στα μουλωχτά, όπως κάνουν στα μωρά.

- Μα, σε παρακαλώ, δες, είναι το αγαπημένο σου φαγητό... του είπε εκείνη φέρνοντας το πιάτο κοντά στο πρόσωπο του παππού.

- Δεν πεινάω! είπε πάλι ο παππούς και ταυτόχρονα με μια απότομη κίνηση έσπρωξε το πιάτο από μπροστά του. Αυτό ήταν κάτι που δεν περίμενε η μητέρα μου. Αιφνιδιασμένη είδε το πιάτο να της γλυστρά από τα χέρια. Στην προσπάθειά της να το ξαναπιάσει πριν αυτό πέσει στο καλό χαλί έκανε μια βουτιά σαν τερματοφύλακας και -δεν ξέρω πώς τα κατάφερε- έχωσε όλο το πρόσωπό της μέσα στο πιάτο!

Πραγματικά ήταν ένα πολύ αστείο θέαμα: Η μαμά οριζοντιωμένη στο πάτωμα με τη μούρη μέσα στο πιάτο! (Πάντως στο χαλί δεν είχε πέσει σταγόνα!) Ε, πώς να συγκρατηθώ και να μην ξεσπάσω σε δυνατά γέλια; Περίμενα και τον παππού μου να βάλει τα γέλια βλέποντας έτσι την κόρη του αλλά αυτός σε έξαλλη κατάσταση φώναζε διάφορα ακαταλαβίστικα:

- Είμαι δικαστής εγώ κυρία μου! Το γνωρίζετε; Δεν είμαι κανένα νήπιο! Πώς τολμάτε να προσπαθείτε να με ταΐσετε; Κι ύστερα τι εμφάνιση είναι αυτή ενώπιον του δικαστηρίου; Πηγαίνετε παρακαλώ να πλυθείτε και κατόπιν θα λογοδοτήσετε εις την δικαιοσύνη. Όλοι! Μαζί κι εσύ νεαρέ, που γελάς τόση ώρα... (εμένα εννοούσε...). Γνωρίζεις ότι αυτό αποτελεί ασέβεια προς το δικαστήριο; Σου επιβάλλω ποινή φυλάκισης 4 ημερών με αναστολή!

- Ανατολή; είπα εγώ γελώντας, που δεν καταλάβαινα τι ήταν όλες αυτές οι τρελαμάρες που έλεγε, ενώ η μητέρα μου από απέναντι, ακόμη με σάλτσες στη μούρη, μου έκανε νοήματα να μην συνεχίσω...

- Α-να-στο-λή, νεαρέ αδαή! Σου δίνω αναστολή ποινής λόγω του πρότερου εντίμου βίου σου. Σου δίνω μια ευκαιρία δηλαδή, επειδή ήσουν καλός μέχρι τώρα, να συνειδητοποιήσεις το λάθος σου χωρίς να εκτίσεις την ποινή σου. Να καταλάβεις ότι εδώ είναι δικαστήριο και δεν μπορείς εσύ να συμπεριφέρεσαι απρεπώς!

- Το δωμάτιό σου είναι αυτό το -πώς το είπες- δικαστήριο; Ξαναείπα εγώ έτοιμος να ξεσπάσω σε νέα γέλια, αλλά πριν προλάβω και πριν αντιδράσει ο παππούς, πετάχτηκε η μητέρα μου, η οποία στο μεταξύ είχε σκουπίσει τις σάλτσες από το πρόσωπό της...

- Σιωπή νεαρέ! Σεβασμός στο δικαστήριο! Κύριε Πρόεδρε, μπορώ να πλησιάσω την έδρα;

Ο παππούς φάνηκε προς στιγμή να κοιτάζει με απορία τη μητέρα μου και κόρη του (όπως με απορία την κοιτούσα κι εγώ), όμως για να το κρύψει είπε αμέσως με αποφασιστικότητα: «Πλησιάστε παρακαλώ αλλά σύντομα...» ενώ σχεδόν ψιθυριστά συμπλήρωσε: «θυμίστε μου παρακαλώ το όνομα και την ιδιότητά σας».

- Ονομάζομαι Πολυδίκη Θέμις και είμαι συνήγορος υπεράσπισης του νεαρού αδαούς.

- Α, ναι βέβαια, η δικηγόρος του... είπε με φυσικότητα ο παππούς και συνέχισε: Πολυδίκη, ε; Είμαστε και συνονόματοι. Τι σύμπτωσης! Για πείτε μου όμως το αίτημά σας τώρα.

- Με όλο τον σεβασμό κ. Πρόεδρε και παρά τη συνεχιζόμενη ανάρμοστη συμπεριφορά του νεαρού, θέλω να ζητήσω την επιείκειά σας. Ο νεαρός δεν γνωρίζει τίποτα για τη δικαιοσύνη και το δικαστικό σύστημα και σε αυτή του την άγνοια οφείλεται και η συμπεριφορά του.

- Μα, είναι δυνατόν να υπάρχει τέτοια άγνοια; Δεν μετέχει παιδείας αυτό το παιδί; Πού είναι οι γονείς ή οι κηδεμόνες του; Μήπως να ορίσω επίτροπο ανηλίκου;

- Όχι, όχι κ. Πρόεδρε. Το παιδί έχει γονείς και πηγαίνει σχολείο. Όμως, ξέρετε, εκεί δεν διδάσκουν τίποτα για τη δικαιοσύνη.

- Αιδώς Αργείοι!

- Συμφωνώ μαζί σας! Γι' αυτό, αντί για αναστολή της ποινής του νεαρού, θα ήθελα να προτείνω να του επιβάλετε ένα σωφρονιστικό και ταυτόχρονα εκπαιδευτικό μέτρο...

- Δηλαδή; είπε με ενδιαφέρον ο παππούς.

- Δηλαδή, να παρακολουθήσει υποχρεωτικά ο νεαρός κάποια επιμορφωτικά σεμινάρια για τον τρόπο που λειτουργούσαν, ε, λειτουργούν εννοώ, τα δικαστήρια. Και τα σεμινάρια αυτά να τα παραδώσετε εσείς!

Ο παππούς έμεινε για μερικά δέκατα του δευτερολέπτου σιωπηλός και μετά είπε:

- Το δικαστήριο, μετά από σύσκεψη, κάνει δεκτό το αίτημα της υπερασπίσεως και μετατρέπει την ποινή του νεαρού σε υποχρεωτική παρακολούθηση δικαστικών σεμιναρίων, η οποία ξεκινάει την μεθαύριον, 10η πρωινή...

- Κύριε Πρόεδρε! τον διέκοψε η μητέρα μου... Εκλιπαρώ τη συγνώμη σας αλλά η υπεράσπιση θα επιθυμούσε τα σεμινάρια να λάβουν χώρα σε απογευματινή ώρα, καθώς ο νεαρός τα πρωινά παρακολουθεί το σχολείο του...

- Α, μάλιστα... είπε ο παππούς κοιτάζοντας εμένα στα μάτια. Καλώς. Τότε τα σεμινάρια ορίζονται για την 17η μετά μεσημβριαν. Λύεται η συνεδρίασις!

Αν και εκείνη τη στιγμή δεν καταλάβαινα σχεδόν τίποτα από τον παραπάνω διάλογο, ούτε φυσικά ποια ήταν αυτή η «17η μεταμεσημβρία», καταλάβαινα καλά ότι είχα μπλέξει...

2. Ο Δίκαιος και ο Αριστείδης

- Τι τρελαμάρες ήταν αυτές που έλεγε ο παππούς πριν λίγο, αλλά και εσύ μαζί; ρώτησα ανήσυχος τη μητέρα μου μόλις βγήκαμε από το δωμάτιό του.

- Είναι καιρός να σου πω κάποια πράγματα που δεν ξέρεις για τον παππού σου τον Δίκαιο, Άρη. Μου απάντησε εκείνη. (Α, ναι ξέχασα να σας πω! Το όνομά μου είναι Άρης και βγαίνει από το Αριστείδης. Όλοι με φωνάζουν Άρη, εκτός από τον παππού μου τον Δίκαιο, που επιμένει να με λέει Αριστείδη).

- Δηλαδή τι δεν ξέρω για τον παππού; είπα εγώ χωρίς να φαντάζομαι ότι μετά από αυτή μου την ερώτηση θα ακολουθούσε μία ώρα ασταμάτητου μονολόγου της μητέρας μου! Αν και κουράστηκαν τα αφτιά μου, μέσα σε εκείνη την ώρα πραγματικά έμαθα για τον παππού μου πράγματα που δεν ήξερα εδώ και 12 χρόνια: ότι κάποτε δεν ήταν παππούς αλλά δικαστής και ότι εδώ και καιρό ήταν άρρωστος (με αυτή την ασθένεια που σας έγραψα και παραπάνω).

- Μα, τι αστεία ασθένεια είναι αυτή που έχει ο παππούς! Γι' αυτό λοιπόν μας έλεγε όλες αυτές τις σαχλαμάρες πριν; είπα εγώ μόλις τελείωσε ο μονόλογος. Η ερώτησή μου αυτή ήταν μάλλον λανθασμένη, γιατί η μητέρα μου απάντησε εκνευρισμένη:

- Δεν είναι αστεία η ασθένεια του παππού σου, καμιά ασθένεια δεν είναι αστεία...

- Ναι, αλλά ήταν αστείο που τον τάζεις... συνέχισα εγώ.

- Μπορεί σε εσένα να φαίνεται αστείο, όμως για τον παππού σου δεν είναι καθόλου! Είναι πολύ άσχημο συναίσθημα για τον ίδιο να καταλαβαίνει ότι πια δεν έχει τον έλεγχο του εαυτού του, ότι, από εκεί που ήταν ένας δυναμικός άνθρωπος, χρειάζεται πια φροντίδα όπως τα μωρά. Για σκέψου πόσο σε ενοχλεί

εσένα όταν καμιά φορά με τον μπαμπά σου, σου λέμε ότι συμπεριφέρεσαι σαν μωρό. Μπορείς λοιπόν να φανταστείς πώς νιώθει ο παππούς σου που βλέπει ότι χωρίς να το θέλει έχει καταντήσει σαν μωρό;

- Το επάγγελμα που έκανε όμως ήταν αστείο... είπα πάλι εγώ προσπαθώντας μάλλον μάταια να πω κάτι πετυχημένο και διασκεδαστικό και να ρεφάρω τη βλακεία που είπα για την ασθένεια του παππού. Το κρύο βλέμμα της μητέρας μου θα έπρεπε να με αποθαρρύνει, αλλά εγώ συνέχισα:

- Μα, είναι δυνατόν να αποφάσιζαν άνθρωποι για το ποιος είχε δίκιο και άδικο; Πόσο πίσω ήταν ο κόσμος πριν 60 χρόνια!

- Δεν είμαι σίγουρη αν ήταν τότε ο κόσμος πίσω ή είναι τώρα σε κάποια θέματα... ήταν η απάντηση της μητέρας μου και περισσότερο έμοιαζε με γρίφο. Αν και δεν κατάλαβα λοιπόν τι εννοούσε, αποφάσισα να μη ρωτήσω, γιατί διαισθανόμουν ότι πάλι η απάντησή της θα διαρκούσε άλλη μία ώρα. Για να κλείσω λοιπόν την κουβέντα είπα:

- Τέλος πάντων, καλά έκανες που μου είπες για το επάγγελμα του παππού γιατί -κοίτα σύμπτωση!- έχουμε εργασία στο σχολείο να παρουσιάσουμε επαγγέλματα που χάθηκαν. Σκεφτόμουν να παρουσιάσω το επάγγελμα του δασκάλου, αλλά καλύτερα να πρωτοτυπήσω με τον δικαστή. Είμαι σίγουρος ότι κανείς άλλος δεν θα έχει την ιδέα μου! Πάω να υπαγορεύσω όσα μου είπες στον NONEEDSCHOOL.

- Για περίμενε μισό λεπτό. Πριν πας στο ρομπότ σου να προγραμματίσεις τα μαθήματα και τις εργασίες σου, θέλω να μου υποσχεθείς κάτι...

- Τι;

- Ότι θα παρακολουθήσεις τα «σεμινάρια» του παππού.

- Τι; είπα εγώ έντρομος. Όστε όλο αυτό δεν ήταν αστείο;

Σήμερα, το 2075, το επάγγελμα του παππού μου δεν υπάρχει πια. Ήταν δικαστής κάποτε αλλά οι άνθρωποι της εποχής μου αποφάσισαν να καταργήσουν τα δικαστήρια, γιατί με έναν υπερυπολογιστή που έφτιαξαν (τον i-M-Right) βγάζουν αποφάσεις για το ποιος έχει δίκιο ή άδικο πολύ πιο γρήγορα.

Ο παππούς με πάει πίσω στην εποχή που υπήρχαν τα δικαστήρια και οι δικαστές. Με μπλέκει κι εμένα στις ιστορίες του! Μέσα από τις αφηγήσεις του ζω μαζί του τις δίκες που ήταν πρόεδρος και γίνομαι κι εγώ, άλλοτε δικηγόρος, που πρέπει να βοηθήσει κάποιον που έπεσε θύμα απάτης και άλλοτε περιβόητος κλέφτης έργων τέχνης, που προσπαθεί να ξεγλιστρήσει από τη δικαιοσύνη...

Παίζοντας διάφορους ρόλους μαθαίνω τη λειτουργία των δικαστηρίων και πόσο τελικά σημαντικό είναι το έργο τους -παρόλα τα προβλήματά τους- ώστε να απονέμεται δικαιοσύνη και να ζούμε ειρηνικά και χωρίς αδικία.

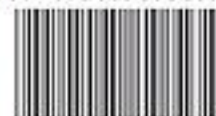
Παιδική
Νομική
Βιβλιοθήκη

ΝΟΜΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Μαυρομιάλη 23, 106 80 Αθήνα,
Τηλ.: 210 3678 800 • Fax: 210 3678 819
<http://www.nb.org> • e-mail: info@nb.org

ISBN 978-960-562-386-9

15307